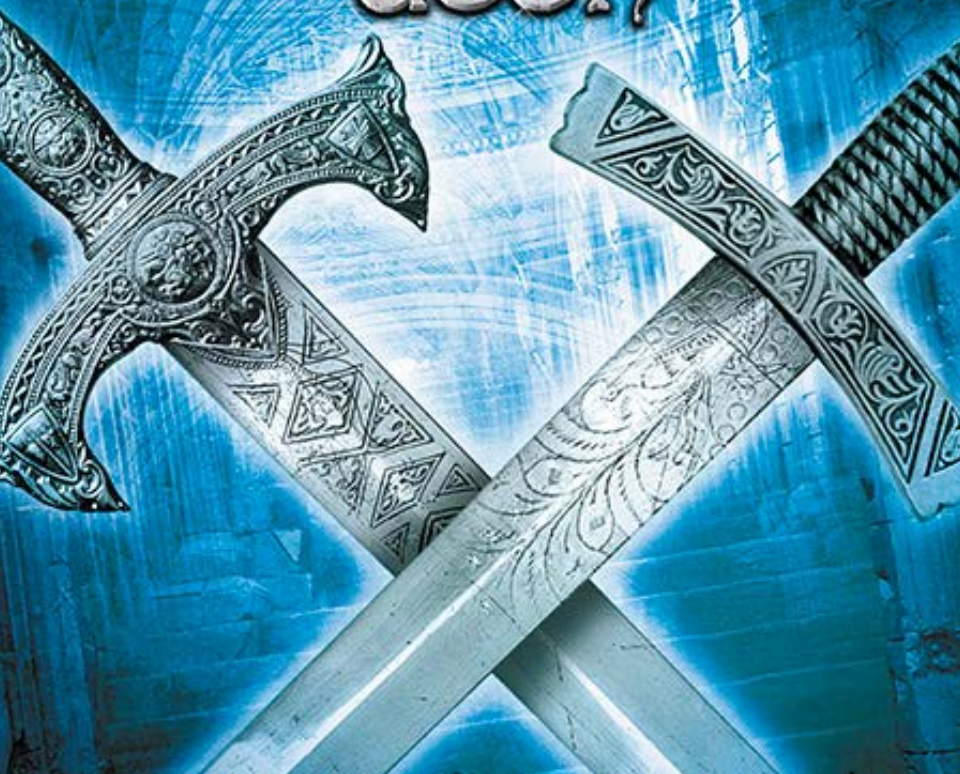

Hraničiarov učeň

OBLEHANIE
MACINDAWU
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ
KNIHA SIEDMA
OBLIEHANIE MACINDAWU

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha siedma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
učeň

⊕BLIEHANIE
ΠACINDAWU

EGMONT

Anglický originál *Ranger's Apprentice. The Siege of Macindaw*

Copyright © John Flanagan 2007

Cover art © 2014 by Shane Rebenschied

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT

v Prahe roku 2019 v spoločnosti Albatros Media a. s.,

so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35341

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4572-9

ISBN e-knihy 978-80-252-4738-9

TS 14. Prvé vydanie

ISBN 978-80-252-4572-9

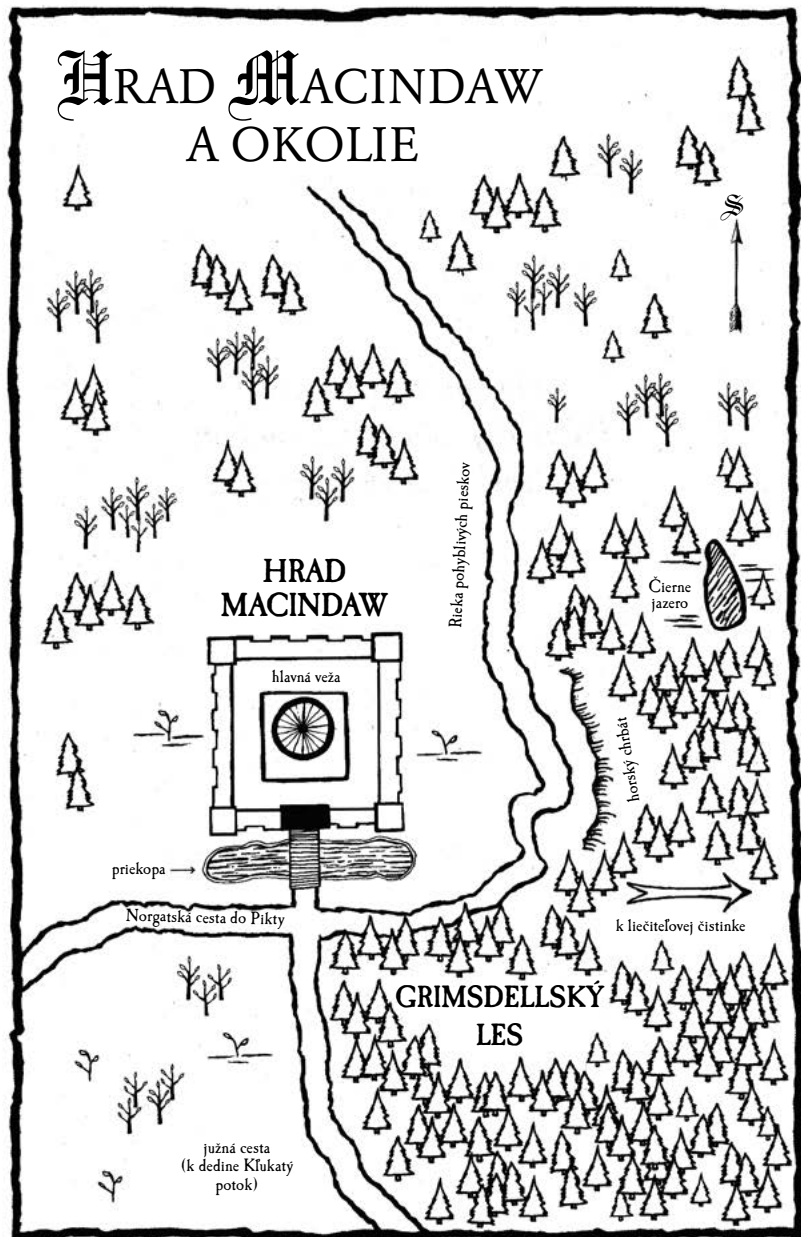
www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Pre moju sestru Joan:
publicistku, novinárku, autorku.
Príklad pre nás ostatných.*

HRAD MACINDAW A OKOLIE

Jeden

Gundar Bitkár, kapitán a kormidelník skandijskej lode *Vlčí mrak*, sklúčene prežúval tuhý kus údeného mäsa.

Muži z jeho posádky sa chúlili pod jednoduchými prístreškami medzi stromami, ticho sa rozprávali, jedli a snažili sa zohriať pri malých čmudiacich ohníčkoch, ktoré sa im v tomto počasí podarilo zapáliť. Takto blízko pri morskom brehu sa sneh cez poludnie menil na studenú kašovitú brečku, a ako popoludnie ubiehalo, znova zamrzol. Gundar vedel, že posádka sa naňho spolieha. A vedel, že im čoskoro bude musieť povedať, že pre nich žiadne riešenie nemá. Ostali trčať v Araluene a nemali žiadnu nádej na záchranu.

Sedemdesiat krokov od neho, naklonený nabok, ležal na brehu rieky jeho *Vlčí mrak*. Skúsené oko námorníka i na tú diaľku rozoznalo skrútenú prednú tretinu trupu, a pri tom pohľade bolo Gundarovi vždy ťažko pri srdci. Pre Skandijca bola jeho loď takmer živou bytosťou, vyjadrením jeho vlastného bytia.

Teraz bola zničená, kýl nenapraviteľne zlomený a trup skrútený. Nehodila sa už na nič, hádam iba na to, aby jej drevo využili na stavbu a na kúrenie, pretože mrazivé počasie ich ďalej zvieralo studeným objatím. Zatiaľ sa dokázal rozoberaniu lode vyhnúť, ale vedel, že už nemôže dlho čakať. Budú potrebovať drevo, aby si postavili pevnejšie chatrče a aby mali čím zakúriť. Pokým však ešte vyzerala ako loď, aj s tým prekliatym skrúteným trupom, ostávalo mu niečo z jeho pýchy, že je skirlom, ako Skandijci nazývali svojho lodného kapitána.

Táto plavba bola hotové nešťastie od začiatku až do konca, premýšľal zachmúrene. Vybrali sa na nájazd na galické a iberijské pobrežné dediny a pri tom sa držali ďalej od Araluenu. K nájazdom na araluenské pobrežie teraz dochádzalo zriedka, pretože skandijský oberjarl podpísal dohodu s araluenským kráľom. Nájazdy vlastne zakázané nemali, ale oberjarl Erak ich neschvaľoval a iba veľmi hlúpy alebo šialene odvážny skirl by chcel čeliť Erakovmu spôsobu neschvaľovania.

Ibaže Gundar so svojou posádkou boli poslední, ktorí sa z nájazdovej flotily dostali cez Úzke more, takže dediny našli prázdne. Buď ich vyplienili predchádzajúce posádky, alebo ich dopredu varovali a obyvatelia si to boli odhodlaní s osamelými oneskorencami vybaviť. Došlo k tvrdým bojom a Gundar stratil niekoľko mužov, ale nič nezískal. Poslednou nádejou bol nakoniec ostrov neďaleko juhovýchodného pobrežia Araluenu. Zúfalo potreboval zásoby, ktoré by jemu i posádke umožnili prežiť zimu pri dlhej spiatočnej ceste na sever.

Smutne sa usmial, keď na to spomínal. Ak mala celá výprava svetlý bod, potom to bolo toto. Skandijскую posádku, ktorá bola odhodlaná bojovať a stratiť ďalšie životy, aby

získala jedlo, privítal mladý hraničiar. Presne ten, ktorý pred niekoľkými rokmi bojoval po Erakovom boku proti Temudžajcom.

Hraničiar im prekvapujúco ponúkol zásoby. Dokonca ich pozval na hostinu s hradnou smotánkou. Gundar sa pri spomienke na ten večer široko usmieval. Spomenul si, ako vzorne sa jeho drsní námorníci správali, ako účastníkov stolovania zdvorilo žiadali, aby im láskavo podali mäso, alebo si nechávali doliať iba trošičku piva do džbánkov. Inak to boli chlapi zvyknutí kliať od plúc, holými rukami trhať kusy mäsa z pečeného diviaka a občas si poriadne prihnúť piva rovno zo súdka. Ich pokusy zapadnúť medzi nóbl spoločnosť budú doma v Skandiji námetom mnohých ohromujúcich príbehov.

Skirlov úsmev pohasol. Doma v Skandiji. V tomto momente nemal žiadnu predstavu, ako sa dostanú späť. A či sa vôbec vrátia. Ostrov Seacliff opustili syti a so zásobami na dlhú plavbu. Hraničiar im dokonca poskytol malú korisť z tejto výpravy v podobe jedného otroka.

Ten človek sa volal Buttle. John Buttle. Bol to zločinec – zlodej a vrah – a keby ostal v Araluene, mohol hraničiarovi spôsobiť nepríjemnosti. Mládenec požiadala Gundara o láskavosť, aby ho zobral so sebou do Skandije ako otroka. Skirl, prirodzene, súhlasil. Šlo o silného, zdravého muža, a keby sa dostali domov, vyniesol by mu slušné peniaze.

Keby sa dostali domov. Ale uvidí ešte vôbec niekedy Hal-lasholm? Neďaleko pred mysom Sentinel vplávali priamo do mohutnej búrky a tá ich zahnila na juhozápad.

Keď sa priblížili k araluenskému pobrežiu, Gundar prikázal, aby Buttlovi uvoľnili putá. Blížili sa k pobrežiu po zátveternej strane, z čoho majú všetci námorníci hrôzu,

a bolo dosť pravdepodobné, že loď nevydrží. Ten človek by mal dostať šancu, myslel si Gundar.

Ešte stále cítil to hrozné zaprašťanie a škripot, keď *Vlčí mrak* narazil do skál, ktoré sa skrývali pod hladinou. V tej chvíli mal pocit, ako keby sa lámala jeho vlastná chrbtica, a prisahal by, že počul, ako loď zmučene zastenala. Podľa ochabnutej odozvy na pohyby kormidla, podľa spôsobu, akým sa prehli rahná, a podľa brázdy medzi vlnami okamžite poznal, že sa zlomil kýl. S každou ďalšou vlnou sa trhlina prehlbovala a bolo iba otázkou času, kedy sa loď rozpadne na dva kusy a pôjde ku dnu. Ibaže *Vlčí mrak* bol odolná loď a nebol pripravený potopiť sa pod hladinu a zomrieť – teraz ešte nie.

Potom, akoby bohovia odmenili bojovnosť zranenej lode a námahu posádky drvenej búrkou, Gundar uvidel v skalnatom pobreží medzeru, v ktorej sa pred nimi otváralo široké ústie rieky. Rýchlo k nemu zamieril a loď sa horoko-ťažko vliekla po vetre, ale úspešne sa dostala do bezpečných riečnych vôd. Vyčerpaní veslári sa na laviciach vystrelili, ustal vietor aj divoké vlny.

A práve vtedy sa Buttle chopil príležitosti. Vytrhol jednému námorníkovi z opaska nôž a podrezal mu hrdlo. Ďalší veslár sa mu v tom snažil zabrániť, ale nestál dosť pevne a Buttle zabil aj jeho. Potom sa prehupol cez zábradlie a plával k druhému brehu. Nemohli ho prenasledovať. Napočudovanie plávať vedelo iba veľmi málo Skandijcov a loď sa už takmer potápala. Gundar ho preklínal, ale musel ho nechať tak a sústrediť sa na hľadanie miesta, kde by mohli loď vytiahnuť na breh.

Za ďalšou zátočinou objavili úzky pruh kamenitého brehu, ktorý vyhovoval ich potrebám, a Gundar naň s *Vlčím*

mrakom šikmo narazil. Práve vtedy cítil, že kýl s konečnou platnosťou praskol, ako keby loď chránila posádku až do posledného okamihu a potom im pod nohami ticho zomrela.

Tackavo vyšli na breh a utáborili sa medzi stromami. Gundar usúdil, že urobia najlepšie, keď sa budú správať nenápadne. Bez lode totiž nemali ako uniknúť a on netušil, ako by sa k nim miestni obyvatelia mohli zachovať ani koľko ozbrojených mužov by dokázali dať dohromady. Skandijci pred bojom nikdy necúvli, ale keď už ostali visieť v tejto krajine, bolo by hlúpe, aby ho privolávali.

Jedla mali vďaka hraničiarovi dosť a Gundar potreboval čas, aby vymyslel, ako sa z tejto šlamastiky dostať. Možnože keby sa počasie umúdrilo, dokázali by z trémov *Vlčieho mraku* postaviť malú loď. Povzdychol si. Nebol si tým však istý. Bol kormidelník, nie staviteľ lodí. Obzrel si malý tábor. Na kopčeku za rúbaniskom, kde sedel, pochovali dvoch mužov, ktorých Buttle zabil. Nemohli im dopriať ani správnu pohrebnú hranicu, ako sa na Skandijcov slušalo. Gundar sa vinil za ich smrť. Bol to napokon práve on, kto prikázal, aby zajatcovi sňali putá.

Potriasol hlavou a ticho si hundral popod fúzy: „Do horúcich pekiel s Johnom Buttloom! Mal som ho hodiť cez palubu. Aj s putami.“

„Vieš, ja s tebou v podstate súhlasím,“ povedal za ním niečí hlas.

Gundar vyskočil na nohy, prudko sa obrátil a ruka sa mu posunula k dýke pri boku.

„Sto Thurakových rohov!“ vykrikoval. „Odkiaľ si, dočerta, vyskočil?“

Na klade niekoľko krokov za ním sedela čudná postava, zahalená do zvláštneho čiernobieleho pláštá. Sotva Gundar

kliatbu vyslovil, ruka s napoly vytasenou dýkou zaváhala a oči sa pozreli na zjavenie pozornejšie. Okolitý les bol temný a strašidelný. Možno šlo o ducha alebo o prízrak, ktorý stráži tunajší kraj. Vzory na plášti sa Gundarovi pred očami mihali a premieňali a on zažmurkal, aby zaostril. Ozvala sa hmlistá spomienka. Uvedomil si, že toto už kedysi videl.

Gundarovi muži počuli, že sa niečo deje, a začali sa sťahovať okolo neho. Postava v plášti a s kapucňou na hlave mala v sebe niečo, čo znepokojovalo aj ich. Gundar si všimol, že dávajú pozor, aby stáli dosť ďaleko za ním, a spoliehajú sa na jeho velenie.

Postava sa vzpriamila a Gundar mimovoľne o pol kroka ustúpil. Potom, rozhnevaný sám na seba, rázne urobil veľký krok vpred. Keď prehovoril, jeho hlas znel pevne.

„Ak si duch,“ povedal, „nechceme ťa uraziť. Ale ak nie si duch, povedz mi, čo si zač, lebo sa z teba duch čoskoro stane.“

Bytosť sa ľahko usmiala. „To si povedal pekne, Gundar Bitkár, naozaj veľmi pekne.“

Gundar cítil, ako mu vlasy vstávajú dupkom. Hlas znel celkom priateľsky, ale toto... stvorenie... poznalo jeho meno. Mohlo to znamenať jedine, že tu pôsobia nejaké nadprirodzené sily.

Postava zdvihla ruku a stiahla si kapucňu z hlavy.

„Ale no tak, Gundar, čože ma nepoznávaš?“ opýtala sa zvesela.

Pamäť sa prebudila. Toto určite nebol nejaký vyzíabnutý duch. Bola to mladá tvár s krátkymi hnedými vlasmi nad hlbokými hnedými očami a širokým úsmevom. Povedomá tvár. A Gundar si odrazu spomenul, kde ten čudný meňavý vzor plášťa predtým videl.

„Will Dohoda!“ vykrikoval prekvapene. „Si to naozaj ty?“

„Nikto iný,“ odpovedal Will, vykročil dopredu a napriahol ruku v geste, ktoré všade na svete znamená mier a priateľské privítanie. Gundar ruku uchopil a riadne ňou potriasol. V neposlednom rade aj s úľavou, že proti nemu nestojí nejaký nadpozemský obyvateľ lesa. Počul, ako členovia posádky za jeho chrbtom hlasnými výkrikmi vítajú nečakanú udalosť. Hádal, že prežívajú rovnakú úľavu. Will si ich s úsmevom prezeral.

„Vidím niektoré známe tváre,“ poznamenal. Jeden či dvaja zo Skandijcov ho nahlas zdravili. Pozorne sa na posádku zadíval a potom mierne zvrátil čelo.

„Nevidím Ulfa Dubotrasa,“ povedal Gundarovi. Ulf bojoval vtedy proti nájazdníkom z východu a ako prvý spoznal Willa na ostrove Seaclyff. Sedeli spolu pri tej pamätnej hostine a spomínali na bojové zážitky. Will postrehol, že Gundarovou tvárou preletel bolestný výraz.

„Zavraždil ho ten zradca Buttle,“ povedal.

Willov úsmev sa vytratil. „To je mi veľmi ľúto. Bol to dobrý chlap.“

Všetci na chvíľu stíchli a spomínali na mŕtveho druhu. Potom Gundar ukázal k tábora za sebou.

„Dáš si s nami?“ opýtal sa. „Vďaka láskavosti jedného veľmi štedrého ostrova dole na juhu máme tuhé solené hovädzie mäso a takmer vyhovujúce pivo.“

Will sa vtipu zasmial a nasledoval Gundara do malého tábora. Keď prechádzali medzi členmi posádky, niekoľko mužov vystrelilo ruku a potriaslo si s Willom pravicou.

Pohľad na známú tvár, navyše tvár hraničiara, im prinášal nádej, že sa nakoniec možno nájde aj riešenie ich neutešenej situácie.

Will si sadol na kladu k jednému z ohňov pod prístrešok, ktorý vyrobili zo štvorcovej hlavnej plachty vlčej lode. Prijal džbánok piva a vďačne pripil na zdravie všetkým okolo.

„Tak, Will Dohoda,“ povedal Gundar, „čo ťa sem privádza?“

Will si obzrel bradaté drsné tváre, ktoré ho v polkruhu obklopovali. Usmial sa na nich.

„Hľadám bojovníkov,“ vyhlásil. „Mám v pláne vylúpiť jeden hrad a počul som, že vy sa v tom celkom dobre vyznáte.“

Dva

Bojový kôň bol pekne stavaný hnedák. Jazdec ho opatrne smeroval úzkym chodníkom pozdĺž riečky a hrubý koberec snehu tlmil údery kopýt. Nedalo sa uhádnuť, kde sa pod hrubou vrstvou mäkkého snehu môže ukrývať kus hladkého ľadu, na ktorom by sa mohli pošmyknúť a zo strmého brehu bezmocne sklúznuť rovno do vody. Riečka lenivo plynula, bola takmer zahľtená mäkkým, kašovitým snehom a márne sa pokúšala bojovať s mrazom, ktorý sa ju snažil celú zovrieť ľadom. Jazdec sa pozrel na vodu a trochu sa otriasol. Keby do nej sklúzol oblečený v ťažkej drôtenej košeli a zaťažný zbraňami, mal by iba malú nádej. A keby sa neutopil, isto by ho neskôr zabil mrazivý chlad.

Podľa koňa a výzbroje bolo zrejmé, že muž je bojovník. Mal desať stôp dlhú jaseňovú kopiju, ktorej násada spočívala v držiaku na pravom strmeni. Po ľavom boku mu visel dlhý meč a na sedlovej rázsoche kuželovitá prilba. Kuklu drôtenej košele mal stiahnutú dozadu. Už pred niekoľkými

dňami zistil, že v tejto zasneženej krajine nie je nič nepríjemnejšie, ako cítiť ľadovo studené oká košele na holej koži. Preto mal pod brnením okolo krku omotaný vlnený šál a na hlave pevne naranenú kožušinovú čiapku. Zaujímavé bolo, že na šiji jeho koňa visel dlhý luk v koženom puzdre. Ten totiž rozhodne netvoril bežnú súčasť rytierskej zbroje.

Najvýznamnejšou časťou jeho výzbroje bol štít – obyčajný malý okrúhly štít, ktorý mu visel na chrbte. Takto umiestnený poskytoval jednak ochranu proti šípom a iným strelám zo zálohy, ale v prípade potreby ho mohol jazdec za moment striasť do polohy na ľavej paži. Štít bol natretý nabielo a uprostred mal namodro vymaľovanú zovretú päšť, čo bol v Araluene dobre známy znak námezdného rytiera – rytiera, ktorý je práve bez práce a hľadá ju.

Keď sa chodníček odklonil od riečky a rozšíril sa, jazdec sa trochu uvoľnil. Naklonil sa dopredu a jemne potľapkal koňa po krku.

„Dobrá práca,“ povedal Horác ticho. Kôň odpovedal pohodením hlavy. S Horáčom boli dlhoroční druhovia. Spoliehali sa jeden na druhého v mnohých ťažkých vojenských výpravách. Práve preto teraz kôň varovne vztýčil uši. Bojové kone boli vycvičené na to, aby každú neznámu osobu považovali za možného nepriateľa.

Bolo vidieť, ako k nim pomaly cvála päť neznámych jazdcov.

„Spoločnosť,“ poznamenal Horác. Na svojej osamelej ceste si zvykol rozprávať sa s koňom. Poobzeral sa a zisťoval, či sa nablízku nevyskytuje nejaká výhodná obranná pozícia. Aj on bol vycvičený na to, aby bol s neznámymi osobami obozretný. Tu však bol les na oboch stranách a medzi ním a cestou rástli iba nízke trnité kríky. Horác

pokrčil plecami. Bol by radšej, keby mohol mať za chrbtom poriadne veľký strom. Taký tu však nerástol a on sa už dávno naučil nemárniť čas smútkom nad vecami, ktoré sa nedajú zmeniť.

Zastavil koňa ľahkým stiskom kolien a štít nechal sklznúť na ľavú pažu. Ten drobný pohyb dokazoval, že napriek svojej mladosti ovláda nástroje svojho remesla viac než dobre.

Bol naozaj mladý. Tvár mal úprimnú a dobromyseľnú, s výraznou čeľusťou, ktorá bola hladko oholená a pekná. Oči boli žiarivo modré. Na pravej lícnej kosti mal tenkú jazvu, v mieste, kde ju pred viac ako rokom prerezala dýka jedného aridského vojaka. Keďže jazva bola pomerne nová, bola sfarbená dofialova. Ako roky pobežia, zbelie a bude menej nápadná. Mal aj trošku pokrivený nos – následok nehody, ku ktorej došlo, keď sa jeden horlivý učeň bojovej školy odmietol zmieriť s tým, že cvičný zápas skončil. Dreveným cvičným mečom udrel ešte raz. O svojej chybe mohol uvažovať počas niekoľkotýždňového trestu.

Lahko krivý nos nijako neškodil mládencovmu vzhľadu, skôr mu dodával trochu dobrodružný výzor. Veľa mladých dám z kráľovstva sa domnievalo, že Horácovi na príťažlivosti nič neuberá, skôr naopak.

Horác znova posúril Kirka a kôň sa posunul tak, aby stál šikmo k prichádzajúcim jazdcom, takže bojovníkov štít bol obrátený k nim – ako ochrana aj ako preukázanie totožnosti. Kopija ostávala vztýčená. Horác vedel, že keby ju sklonil do vodorovnej polohy, bolo by to zbytočne vyzývavé gesto.

Nehybne sledoval, ako sa k nemu päťica mužov blíži. Štyria z nich boli zrejme obyčajní ozbrojenci. Mali meče a štíty, ale žiadne kopije, ktoré by označovali rytiera. A všetci boli oblečení v kabátcoch s rovnakým znakom. Bol to

ozdobný zlatý kľúč v modro-bielom poli. Znamenalo to, že všetci slúžili u jedného pána, a Horác poznal, že znak patrí Macindawu.

Piaty muž išiel dva kroky pred ostatnými a bol tak trochu hádankou. Mal štít a na sebe kožený prsný pancier, ktorý bol vybíjaný železom. Nohy mu chránilo železné píšťalové brnenie, ale inak bol oblečený do vlnenej haleny a nohavíc. Helmicu nemal a na štíte nebol žiadny znak, ktorý by naznačoval, čo je zač. Zo sedlovej hrušky visel meč – ťažká zbraň, trochu kratšia a mohutnejšia ako Horácov jazdecký. Najčudnejšia však bola skutočnosť, že namiesto krátkej kopije niesol ťažkú vojnovú kopiju, dlhú takmer sedem stôp.

Mal dlhé čierne vlasy a bradu. Zdalo sa, že má stále zlú náladu a huňaté obočie neustále zamračené. Keď to všetko zoberiem do úvahy, pomyslel si Horác, nevyzerá ako človek, ktorému sa dá dôverovať.

Jazdci boli vzdialení asi tucet krokov, keď na nich Horác zavolať.

„Myslím, že zatiaľ to takto stačí. Nechodte bližšie.“

Vodca dal krátky pokyn rukou a štyria ozbrojenci sa zastavili. Vodca však pokračoval smerom k Horácovi. Keď mu ostávalo asi šesť krokov, Horác vytiahol kopiju z držiaka pri pravom strmeni a sklopil hrot, aby mieril na blížiaceho sa jazdca.

Neznámy sa rozhodol provokovať, pomyslel si Horác. Ťažko sa teda mohol uraziť, keď mu Horác odpovedal rovnakým spôsobom.

Železný hrot kopije, matne lesklejší tam, kde ju Horác včera večer priostril, nekompromisne mieril jazdcovi na hrdlo. Neznámy zastavil koňa.

„Toto netreba robiť,“ zhúkol. Jeho hlas znel hrubo a bezočivo.

Horác mierne pokrčil plecami. „A takisto netreba, aby si šiel ešte bližšie,“ odpovedal pokojne, „pokým sa trochu lepšie nespoznáme.“

Dvaja z ozbrojencov začali odkláňať kone naľavo a na-pravo. Horác po nich strelil pohľadom, potom obrátil zrak späť na muža pred sebou.

„Povedz, prosím, svojim ľuďom, nech zostanú tam, kde sú.“

Bradáč sa prudko obrátil v sedle a pozrel sa na nich.

„To stačí,“ prikázal a oni zarazili kone. Horác na nich opäť vrhol letmý pohľad. Niečo mu na nich nesedelo. Potom pochopil, čo to je. Boli špinaví, kabátce mali uváľané a pohúžvané, zbrane a výzbroj nevyčistené a zanedbané. Vyzerali, že lepšie ako v službách hradného pána by sa cítili schovaní v lese, kde by striehli na nič netušiacich pocestných. Na väčšine hradov ozbrojencom velili skúsení dôstojníci. Nebolo zvykom, aby ich nechali takto spustnúť.

„Vieš, nezačínaš so mnou práve najlepšie,“ povedal bradáč. Od niekoho iného by tá poznámka možno vyznela ľahko žartovne alebo pobavene, aby sa zmiernila skrytá hrozba. V jeho slovách však bolo hrozbu očividne cítiť. Muž ju zdôraznil ešte viac, keď po chvíľke dodal: „Mohol by si to ešte oľutovať.“

„A prečo by som mal?“ namietol Horác. Druhý muž zrejme pochopil, kam mieri – a Horác sa v duchu usmial nad dvojzmyselným významom svojich slov. Zdvihol kopiju a zastrčil ju do držiaka pri strmeni, zatiaľ čo neznámy odpovedal.

„No, pretože ak hľadáš prácu, radšej by si si ma nemal znepriateliť.“

Horác jeho vyhlásenie zamyslene zvažoval.

„Ja že hľadám prácu?“ spýtal sa.

Druhý nepovedal nič, iba ukázal na znak na Horácovom štíte. Obaja dlho mlčali a nakoniec bol cudzinec nútený prehovoriť.

„Si námezdný rytier,“ povedal.

Horác prisvedčil. Mužovo správanie sa mu nepáčilo. Bolo spupné a výhražné, čo bolo charakteristické pre človeka, ktorý sa dostal k moci, ale nebol s ňou zvyknutý zaobchádzať.

„Pravda,“ pripustil. „Ale to neznamená, že prácu nemám. Neznamená to, že ju práve v tejto chvíli hľadám.“ Usmial sa. „Nakoniec, môžem mať súkromné prostriedky.“

Povedal to prívetivo, bez akejkoľvek falošnosti, lenže bradáč nemal chuť prejaviť ani štipku ústretovosti.

„Nehádaj sa o slovíčka, chlapče. Keď máš bojového koňa a kopiju, to ešte neznamená, že sa môžeš naparovať. Si otrhaný žobrák, ktorý je bez práce, a ja som človek, ktorý by ti ju mohol dať, ak prejavíš trochu úcty.“

Úsmev na Horácovej tvári povädol. V duchu si povzdychol. Nie preto, že ho označili za otrhaného žobráka, ale pre urážku obsiahnutú v slove „chlapče“. Už od svojich šestnástich rokov bol zvyknutý, že vzhľadom na jeho mladosť ho protivníci podceňujú. Väčšina z nich si svoju chybu uvedomila až príliš neskoro.

„Kam máš namierené?“ vypytoval sa bradáč. Horác nevidel dôvod, prečo by nemal na otázku odpovedať.

„Myslel som, že by som mohol zísť na hrad Macindaw,“ povedal. „Potrebujem niekde stráviť zvyšok zimy.“

Muž pri Horácových slovách pohrdavo zasupel. „Tak to si vykročil zlou nohou,“ poznamenal. „Pretože pre lorda Kerena najímam ľudí práve ja.“